

A *New York Times* BESTSELLERSZERZŐJE

JULIA QUINN

Miss
Bridgerton
miatt

GABO

Első fejezet

*Egy elhagyott farmépület teteje
Az angliai Kentben található Aubrey Hall
és a Crake-kastély között félúton
1779*

Nem arról van szó, hogy Billie Bridgertonnak ne lett volna meg a magához való esze. Épp ellenkezőleg, egészen biztos volt benne, hogy az ismerettségi körében ő az egyik legértelmesebb ember. De mint minden megfontolt személy, időnként ő is úgy döntött, hogy figyelmen kívül hagyja azt a halk kis hangot, ami az érveket sorolja a fejében. Egészen biztos volt abban is, hogy a viselkedését nem lehet felelőtlenségnek tekinteni. Amikor legyintett erre a kis figyelmeztető hangra, akkor az tudatos döntés volt – amit a helyzetének (valamennyire) gondos mérlegelése után hozott. És Billie javára kell írni, hogy amikor döntést hoz – olyat, amit az emberiség nagy része végtelen nagy ostobaságnak tartana –, általában egész ügyesen a talpára érkezik.

Kivéve, amikor nem.

Mint épp most.

Dühösen nézett le a társára.

– Legszívesebben kitekerném a nyakad.

Az a bizonyos társ meglehetősen közönyösen nyávogott egyet.

Billie kisasszonyhoz pedig meglehetősen nem illő módon felhőrdült.

A macska a hangra megrezzentette a fülét, de rangján alulinak ítélte, hogy oda is figyeljen rá, inkább nekiállt a mancsát nyalogatni.

Billie-nek eszébe jutott a két sokat emlegetett, kéz a kézben járó erény: a méltóság és az illem, de úgy döntött, mindkettőt túlértékelik, ezért éretlen fruska módjára morcos tekintettel viszonzotta a macska viselkedését.

Nem érezte magát jobban tőle.

Elgyötörten felnyögött, felnézett az égre, és megpróbált rájönni, mennyi lehet az idő. A nap vastag felhőréteg mögé rejtőzött, ez megnehezítette Billie dolgát, de már legalább délután négy felé járhatott. Úgy vélte, már egy órája rostokolhat idefent, és kettőkor jött el a faluból. Ha beleszámítja a sétával töltött időt...

Ó, a fene vigye el, miért számítana, hogy mennyi az idő? Attól még nem kerül le erről az istenverte tetőről.

– Ez a te hibád – sziszegte a macskának.

Mint várható volt, a macska ügyet sem vetett rá.

– Nem is értem, mit kerestél odafent azon a fán – folytatta. – Hogy lehettél olyan ostoba, hogy azt hitted, le tudsz majd onnan jönni?

Ő pedig hogy lehetett olyan ostoba, hogy le akarta hozni? Ott kellett volna hagynia, de nem, Billie meghallotta a nyávogást, és már a fa koronájában járt, amikor eszébe jutott, hogy nem is szereti a macskákat.

– *Tényleg* ki nem állhatlak – mondta.

Egy macskához beszélt. *Idáig* süllyedt. Megpróbált helyzetet változtatni, felszisszent, amikor a harisnyája beakadt az egyik viharvert zsindelybe. Egy mozdulattal oldalra rántotta a lábfejét, és a már amúgy is lüktető bokája tiltakozva sikoltott fel.

Pontosabban Billie sikoltott fel. Önkéntelenül. Iszonyatosan fájt.

Persze sejtette, hogy lehetne rosszabb is. Fent volt a fán, legalább másfélszer olyan magasan a tető felett, mint ő ma-

ga, amikor a macska ráfűjt, kieresztett karmokkal felé csapott, és a következő pillanatban mindketten lezuhantak.

A macska, ezt felesleges is mondani, tornászokat megszégyenítő eleganciával ért le: sértetlenül a négy tappancsára.

Billie nem tudta volna megmondani, ő hogyan érkezett, de most fáj a könyöke, a csípője sajgott, a kabátja felhasadt, valószínűleg az az ág szakította el, amelyik az lefelé tartó út kétharmadánál megtörte az esését.

De a legkínzóbb fájdalom a bokájában és a lábfejében keletkezett. Ha otthon lett volna, párnával felpolcolta volna a lábát. A kelleténél jóval többször ficamította már ki a saját és mások bokáját (ez utóbbit még többször), és tudta, ilyenkor mi a teendő. Hideg borogatás, felpolcolás, valamelyik testvérét arra kényszerítve, hogy körbeugrálja...

Hol vannak a szolgálai, amikor szükség lenne rájuk?

Ekkor a távolban mozgást vett észre, és hacsak a környékbeli állatok időközben nem tanultak meg két lábon járni, akkor ez egyértelműen ember.

– Hahóóó! – kiáltotta, aztán gondolt egyet, és inkább az üvöltötte: – Segítség!

Ha nem csal a szeme – és nem is csalt, még a legjobb barátjánője, Mary Rokesby is elismerte, hogy Billie Bridgerton látása csakis tökéletes lehet –, az az ember a távolban egy férfi. És nincs az ismerősei között egy férfi sem, aki ne törődne egy segítségért kiáltó női hanggal.

– Segítség! – kiáltotta megint, és végtelenül megkönnyebbült, amikor a férfi megállt. Azt nem tudta volna megmondani, hogy az illető az ő irányába fordult-e – a tökéletes látásnak is van határa –, ezért megint elbődült, most olyan hangosan, ahogyan csak a tüdeje bírta, és megkönnyebbülésében majdnem elsírta magát, mert az úriember – add,

istenem, hogy úriember legyen, ha születéstől nem is, de legalább természetből fogva – elindult felé.

De persze nem fakadt sírva. Mert ő sosem sírt. Sohasem lett volna efféle nő.

Inkább jó mélyen beszívta a levegőt – meglepően hangos, sivító hanggal kísért hirtelen levegővételt volt.

– Ide! Erre! – kiáltotta, majd kikecmergett a kabátjából, hogy azt lengesse jelzés gyanánt. Teljesen feleslegesnek érezte, hogy megpróbáljon méltóságteljes maradni. Végül is fent rekedt a tetőn kificamodott bokával és egy koszos macskával.

– Uram! – kiáltott már-már üvöltve. – Segítsen! Kérem!

Az úriember a hangra kicsit szaporábban kezdett lépkedni, felnézett, és noha még mindig túlságosan messze járt, így Billie a tökéletes látásával sem vehette ki az arcát, azért *felismerte*.

Nem. Nem. Nem! Bárki, csak ne ő!

De természetesen ő volt az. Mert ki más is sétálhatna erre Billie élete legrosszabb pillanatában, a legkínosabb és leginkább zavarba ejtő percében, az egyetlen alkalommal, amikor meg kell őt menteni?

– Jó napot, George – köszönt, amikor a férfi elég közel ért hozzá, hogy hallja.

A férfi csípőre tette a kezét, és hunyorogva nézett fel rá.

– Billie Bridgerton... – mondta.

Billie már várta, hogy hozzáteszi: „Tudhattam volna.”

De nem tette, és valamiért Billie ettől még ingerültebb lett. A világ kibillent az egyensúlyából, amikor nem azok a pökhendi és beképzelt szavak buknak ki George Rokesby száján, mint amire Billie számít.

– Csak nem napozol? – érdeklődött a férfi.

– De igen. Gondoltam, jól mutatna az arcomon még néhány szeplő – csattant fel Billie.

A férfi nem válaszolt azonnal. Ehelyett levette háromszögletű kalapját, mire előbukkant a rizsporozatlan sötétbarna üstök. Kíváncsian méregette Billie-t, majd miután óvatosan letette a kalapját egy valamikor szebb időket látott kőfalra, megint felnézett, és azt mondta: – Nem állítanám, hogy nem élvezem a jelenetet. De persze épp csak egy kicsit.

Billie fejében cikáztak a csípős megjegyzések, de emlékeztette magát, hogy amerre a szeme ellát, George Rokesby az egyetlen fellelhető emberi lény, és ha szeretné, hogy még ebben a hónapban földet érjen a lába, akkor kénytelen lesz kedves lenni a férfival.

Legalább addig, míg megmenti.

– Különben is, hogy kerültél fel oda? – kérdezte George.

– A macska... – érkezett a leginkább mérgesnek nevezhető válasz.

– Ah.

– Fent volt a fán – magyarázta Billie a jó ég tudja, miért. Hiszen George nem is kért további magyarázatot.

– Értem.

– Érti? Egészen biztos, hogy nem.

– Sírdogált – mondta Billie fogcsikorgatva. – Mégsem hagyhattam magára a bajban.

– Nem, ebben egészen biztos vagyok – mondta George, és ugyan a hangja tökéletesen barátságos volt, Billie megesküdött volna rá, hogy magában kineveti.

– Egyesek – sziszegte Billie – könyörületes és együttérző személyek.

George félrehajtotta a fejét.

– Kisgyermekkel és állatokkal?

– Pontosan.

George jobb szemöldöke a Rokesbykra jellemző rettenetesen idegesítő módon szökött a magasba.

– Egyesek – mormolta a férfi – kedvesek a *nagyra nőtt* gyerekekhez és az állatokhoz is.

Billie türtőztette magát, és inkább nem szólt semmit. *Légy kedves*, figyelmeztette magát. *Még akkor is, ha belepusztulsz...*

A férfi unottan mosolygott. Épp csak a szája szeglete remegett meg egy kicsit.

– A pokolba is, segítesz lejutni vagy sem? – fakadt ki végül Billie.

– Micsoda beszéd – cöccögött George.

– A *te* fivéreidtől tanultam.

– Ó, tudom én azt. Sosem sikerült őket teljesen meggyőzőnöm arról, hogy te lány vagy.

Billie inkább ráült a kezére, mert biztos volt benne, más különben nem tudna ellenállni a késztetésnek, hogy levesse magát a tetőről, és George torkának ugorjon.

– *Jómagamat* pedig sosem sikerült teljesen meggyőzni arról, hogy igazából emberi lény vagy – tette hozzá George meglehetősen félvállról.

Billie ökölbe szorította a kezét, és a körmei a tenyerébe vájtak. Ami mindent egybevetve cseppet sem volt kellemes.

– *George* – mondta, és érzékelte, mennyi minden kihallatszik a hangjából: könyörgés, fájdalom, lemondás, emlékek. Kettejüknek közös történetük van, és bármennyi volt is köztük a nézeteltérés, a férfi Rokesby, ő pedig Bridgerton, és amikor elkerülhetetlenné válik, talán egy család lesznek.

Az otthonuk – a Rokesby család lakta Crake-kastély és a Bridgerton család lakta Aubrey Hall – alig három mérföldre volt egymástól Kent megye hangulatos zöld sarkában. A Bridgerton család régebb óta lakott itt, az

1500-as évek elején érkeztek, amikor James Bridgertont VIII. Henrik vikomttá tette, és földet adományozott neki, de a Rokesby család 1672 óta rangban magasabb náluk.

Az egyik igencsak vállalkozó kedvű Rokesby báró komoly szolgálatot tett II. Károlynak, aki hálából kinevezte Manston grófjává. Az idők során ennek a rangbeli felemelkedésnek a részletei homályba merültek, de általánosan elfogadott volt, hogy a történet egy postakocsi, egy vég török selyem és két királyi szerető körül forgott.

Billie ezt fenntartások nélkül el is hitte. A sármosság örökölhető, nemde? George Rokesby pont úgy hordta fenn az orrát, ahogyan az egy grófság örökösétől elvárható, míg az öccse, Andrew egészen életvidám volt, pont olyan, mint aki egy II. Károlyhoz hasonló elvetemült szívtiprót is le tudna venni a lábáról. A többi Rokesby fivér nem volt ennyire csibész (habár Billie feltételezte, hogy a még csak tizennégy esztendőς Nicholas már csiszolgatja ezt a képességét), de mind könnyedén kenterbe verték George-ot, ami a sármot és a barátságos viselkedést illeti.

George... Sosem kedvelték egymást. Billie ennek ellenére úgy érezte, nincs oka panaszra. Jelen pillanatban George volt az *egyetlen* Rokesby elérhető közelségben. Edward a kolóniákon járt, kardot és pisztolyt forgatott, vagy a jó ég tudja mit, Nicholas Etonban tanult, valószínűleg ő is kardot és pisztolyt forgatott (habár remélhetőleg jóval kevesebbszer). Andrew még pár hétig itthon lesz Kentben, de a tengerészetnél valami virtuskodás során eltörte a karját, így aligha lehetne most segítségére.

Nem, kénytelen beérni George-dzsál, és ezért kénytelen lesz udvariasan viselkedni vele.

Mosolyogva nézett le a férfira. Pontosabban mosolyszerrűségre húzta a száját.

George felsóhajtott.

– Körülnézek, hátha találok létrát.

– Köszönöm – mondta Billie szerényen, de George valószínűleg nem hallotta. A férfi mindig is gyors, öles léptekkel közlekedett, és most is azonnal eltűnt az épület mögött, még mielőtt Billie udvariasan befejezhette volna a mondatot.

Alig egy perc elteltével George ismét felbukkant, egy létrát cipelt, ami ránézésre a dicsőséges forradalom óta használatlanul heverhetett valahol.

– Tulajdonképpen mi történt? – kiáltott fel, miközben a létrát a falnak döntötte. – Nem rád vall, hogy ott ragadsz valahol.

Ennél nagyobb bókot még sosem kapott George-tól.

– A macska nem fogadta olyan hálásan a segítségemet, mint ahogy elvártam volna – válaszolta, és minden egyes hangot egy-egy tördöfésként irányított a rettenetes állat felé.

A létra végre hangos koppanással megtalálta a megfelelő helyet, és Billie hallotta, hogy George elindult rajta fölfelé.

– Meg fog tartani? – kérdezte. A fokok kissé repedezettek tűntek, és a létra minden egyes lépés alatt hangosan megnyikordult.

A nyikorgás egy pillanatra abbamaradt.

– Nem igazán számít, hogy megtart-e vagy sem, nem igaz?

Billie nagyot nyelt. Másvalaki talán nem tudta volna értelmezni a férfi szavait, de ő azóta ismeri George-ot, amióta az esztét tudja, és még neki is el kellett ismernie, hogy George Rokesby kifogástalan úriember. És sosem hagyta magára egy kétségbeesett hölgyet, még akkor sem, ha a létra meglehetősen ingatagnak tűnik.

Billie bajban volt, így George-nak nem maradt más választása. Segítenie kellett, akármennyire is bosszantónak találta a lányt.

Mert annak találta. Ó, Billie ezt pontosan tudta. George soha meg sem próbálta eltitkolni előle. Bár az igazsághoz hozzátartozik, hogy Billie sem.

George feje egyszer csak felbukkant, és a híres Rokesby-kék szeme összeszűkülte. Az összes Rokesbynak kék volt a szeme. Kivétel nélkül.

– Bricseszt viselsz – mondta George nagyot sóhajtva. – Naná, hogy bricseszt viselsz.

– Ruhában nemigen vállalkoztam volna a famászásra.

– Nyilván – mondta George kimérten –, annál azért több eszed van.

Billie úgy döntött, ezt szóra sem méltatja.

– Megkarmolt – mondta inkább a macska felé biccentve.

– Csakugyan?

– Leestünk.

George felnézett.

– Elég nagy távolság.

Billie követte a tekintetét. A legalacsonyabb ág jó egy embernyi magasan volt, és ő nem a legalacsonyabb ágról pottyant le.

– Kificamodott a bokám – ismerte el.

– Ennyit sejtettem is.

Billie kérdően nézett rá.

– Különben már rég leugrottál volna a földre.

Billie elhúzta a száját, ahogy elnézett George mellett, le a régi farmépület romjait körülvevő kemény, poros területre. Valamikor az épület egy bővelkedő gazdálkodóé lehetett, mert két emelet magas volt.

– Nem – mondta, miután felmérte a távolságot. – Ahhoz túl magas.

– Még neked is?

– Nem vagyok ennyire ostoba, George.

A férfi közel sem helyeselt olyan gyorsan, mint illett volna. Pontosabban egyáltalán nem helyeselt.

– Nos, akkor... – mondta helyette. – Lássunk is neki a mentésnek.

Billie beszívta a levegőt. Majd kifújta.

– Köszönöm szépen.

George furcsa tekintettel nézett rá. Talán hitetlenkedve, hogy Billie egyazon mondatban ejtette ki a *köszönöm és szépen* szavakat?

– Hamarosan besötétedik – mondta Billie, és felhúzott orral nézett fel az égre. – Rettenetes lett volna, ha itt ragadok fent a... – megköszörülte a torkát. – Köszönöm szépen.

George ezt mindössze egy kurta biccentéssel nyugtázta.

– Le tudsz jönni a létrán?

– Szerintem igen – rettenetesen fájdalmas lesz, de meg tudja tenni. – Biztosan.

– Le is hozhatlak.

– A létrán?

– A hátamon.

– Nem mászok fel a hátadra.

– Nem is vágyom rá – dörögte George. Billie vasvilaszemekkel nézett rá.

– Nos, akkor – folytatta a férfi, és két létrafokkal feljebb lépett. A tető széle most a csípőjével egy magasságba került. – Állni tudsz?

Billie értetlenül meredt rá.

– Arra vagyok kíváncsi, hogy mekkora súlyt bír el így a bokád – magyarázta George.

– Ó – hebegte Billie. – Hát persze.

Valószínűleg jobb lett volna, ha meg sem kísérli. A tető erősen lejtett, így Billie-nek mindkét lábára szüksége lett volna az egyensúlyozáshoz, de jelenleg a jobb lába szinte használhatatlan volt. Mindenesetre megpróbálta, mert nem volt hajlandó gyengének mutatkozni ez előtt a férfi előtt, de lehet, hogy csak azért, mert a természete nem engedte volna, hogy ne próbálkozzon – akármi is az –, vagy talán azért, mert eleve nem gondolta át rendesen a dolgot, de felállt, aztán megbillent, és azonnal visszaült.

De előtte még fojtott fájdalomkiáltás hagyta el a torkát.

George egy másodpercen belül már fönt is volt a tetőn.

– Te kis csacsi – dörmögte, de a hangjában szeretet csengett, legalábbis annyi, amennyit bármikor is kimutatott. – Megnézhetem?

Billie morcosan, de kinyújtotta felé a lábát. A cipőjét már rég levette.

George szakavatott kézzel fogta meg. Egyik kezével a sarkát tartotta, a másikkal pedig óvatosan mozgatta.

– Itt fáj? – kérdezte, és finoman megnyomta a boka külső részét.

Billie fájdalmában felszisszent, mielőtt visszafoghatta volna magát, és bólintott.

George ujja tovább vándorolt.

– És itt?

Billie megint bólintott.

– De nem annyira.

– És ezen a...?

Ekkor éles fájdalom hasított bele a lábfejébe, és villámként cikázott végig a lábszárán. Gondolkodás nélkül rántotta ki magát George kezéből.

– Ezt igennek veszem – mondta George a homlokát ráncolva. – De szerintem nem tört el.

– Persze hogy nem tört el! – csattant fel Billie. Ami nevetséges, hiszen ezt nem vehette biztosra. De George Rokesby mindig a legrosszabbat hozta ki belőle, és most az sem segített, hogy fáj a lába; a csuda vigye el!

– Kificamodott – jegyezte meg George figyelmen kívül hagyva a kifakadását.

– Tudom – közölte Billie sértődötten. Már *megint*. Most annyira utálta önmagát.

George csak unottan mosolygott.

– Naná, hogy tudod.

Billie most legszívesebben megölte volna.

– Én megyek elől – jelentette ki George. – Így, ha elvétenéd a lépést, elkaphatlak, mielőtt leesnél.

Billie bólintott. Remek terv, sőt az egyetlen terv, és ostobaság lenne vitatkoznia csak azért, mert épp George-nak jutott az eszébe. Pedig ez volt az első reakció, amit az ösztöne sugott.

– Indulhatunk? – kérdezte George.

Billie ismét bólintott.

– Nem félsz, hogy lerúglak a létráról?

– Nem.

Semmi magyarázat. Csak egy nem. Mintha maga a kérdés is nevetséges lett volna.

Billie mérgesen nézett fel. George olyan szilárdnak tűnt. És erősnek. És *megbízhatónak*. Mindig is megbízható volt, döbrent rá Billie. Csak ahhoz őt túlságosan lefoglalta, hogy ingerült legyen a férfia, hogy ezt észre is vegye.

George óvatosan visszaaraszolt a tető szélére, majd megfordult, hogy a rálépjen a létra legfelső fokára.

– Ne felejsd el a macskát – utasította Billie.

– A macskát... – ismételte George gúnyos pillantással, mintha azt mondta volna: *ugye csak viccelsz?*

– Ezek után a világ minden kincséért sem hagynám itt.

George a fogát csikorgatta, dörmögött valami illetlent az orra alatt, de azért kinyúlt a macska felé.

Ami beleharapott.

– *Hogy a rosseb...*

Billie hátrébb húzódott egy kissé. George olyan arcot vágott, mint aki szívesen letépné valaki fejét, és Billie közelebb volt hozzá, mint a macska.

– Az a dög... – morogta George. – Felőlem akár itt pusztulhat a tetőn.

– Egyetérték – vágta rá Billie gyorsan.

George nagyot pislogott a hirtelen válasz hallatán. Billie megpróbált mosolyogni, de csak egy vállrándításra tellett tőle. Két vér szerinti fivére volt, és még három fogadott, ha a Rokesby család fiúgyermekait is hozzászámolja. Négy, ha beleveszi George-ot is, de nem volt benne biztos, hogy ezt akarja-e.

A lényeg, hogy megértette a férfiakat, és pontosan tudta, mikor kell hallgatnia.

Különben is, *elege* volt abból az átkozott állatból. Nem arról volt szó, hogy Billie Bridgerton szentimentális lett volna. Azért próbálta megmenteni azt a koszos macskát, mert ez volt a helyes, aztán azért próbálta újra megmenteni, hogy ne vesszen kárba az eddigi erőfeszítése, de most...

Dühösen méregette az állatot.

– Most magadra maradsz.

– Én megyek elől – mondta George, és elindult a létra felé. – Szeretném, ha végig előttem maradnál. Így ha elvétenéd a lépést...

– Mindketten lezuhanunk?

– Elkaplak – fejezte be George fogcsikorgatva.

Billie persze csak viccelt, de úgy vélte, most nem lenne bölcs dolog ezt szavá tennie.

George megfordult, hogy leereszkedjen, de amint ki-nyújtotta a lábát, hogy rátegye a legfelső fokra, a macska, ami ezek szerint nem szerette, ha nem figyelnek rá, vérfagyasztóan felvisített, és átrohant George lába között. George hadonászva billent hátra.

Billie nem gondolkodott. Eszébe sem jutott a lába, sem az egyensúly, sem bármi. Egyszerűen előreugrott, megragadta a férfit, és felhúzta a tető biztonságába.

– A létra! – sikoltott fel Billie.

De már késő volt. Együtt figyelték, ahogy a létra megpördül a tengelye körül, és különös, légies könnyedséggel eldől.